

GENERALITAT DE CATALUNYA

DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENNIBILITAT

Av, Josep Tarradelles, 2-6
08029 Barcelona

Na XXXXX, amb document d'identitat núm. XXXXX i amb adreça a efectes de notificacions al carrer de XXXXX de Cerdanyola del Vallès-08290, en nom i representació de l'**ASSOCIACIÓ CERDANYOLA VIA VERDA**, amb CIF núm. G61759890, lliura el present document al Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya.

Al·legacions de l'Associació Cerdanyola Via Verda a l'acord d'aprovació inicial del pla director urbanístic (PDU) per a la delimitació i ordenació del Centre Direccional de Cerdanyola, de Cerdanyola del Vallès, aprovat per la Comissió Territorial de l'Àmbit metropolità de Barcelona, en sessió de 25 de juliol de 2013.

D'acord amb el document tècnic de què el públic interessat disposem a la pàgina web del Departament de Territori i Sostenibilitat <http://www.gencat.cat/territori>, l'Associació Cerdanyola Via Verda (ACVV) presentem les següents **al·legacions**:

Al·legació primera

La tramitació del PDU no s'ajusta a la legislació vigent

En data 24 de desembre de 2012, el conseller de Territori i Sostenibilitat, vist l'acord de la Comissió de Política Territorial i Urbanisme de Catalunya, de data 19 de desembre de 2012, va resoldre iniciar el procediment de formulació del PDU per a la delimitació i ordenació del Centre Direccional de Cerdanyola i encarregar a la Secretaria de Territori i Mobilitat la redacció del document, a través dels serveis tècnics de l'Incasòl.

Posteriorment, en data 27 de febrer de 2013, es tramet a les administracions interessades i a les entitats interessades el “document d'avanç” que conté els Objectius i propòsits del PDU i el document d'informe i sostenibilitat preliminar ambiental, i s'obre el període per a presentar-hi suggeriments. Tot seguit en data 29 de maig de 2013 la Direcció General de Polítiques ambientals emet el Document de Referència per a l'avaluació ambiental del PDU. Finalment, en data 25 de juliol la Comissió Territorial de l'Àmbit metropolità de Barcelona, adopta l'acord d'aprovar inicialment el PDU. Aquest acord és publicat al DOGC núm. 6465-23.9.2013, amb la qual cosa s'inicia el període d'exposició pública per presentar les presents al·legacions.

El Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'Urbanisme, amb les modificacions introduïdes per la Llei 3/2012, de 22 de febrer, de modificació del Text Refós de la Llei d'urbanisme, recull en el seu article 56.1.g) la possibilitat de tramitar PDUs per a la delimitació i ordenació de sectors d'interès supramunicipals per a l'execució directa, manllevant les competències urbanístiques dels municipis afectats, d'actuacions d'especial rellevància social o econòmica o de caràcter singular.

En el mateix sentit, l'article 157.bis del mateix text legal, estableix que els sectors d'interès

supramunicipal són actuacions d'especial rellevància social i econòmica o de característiques singulars que promou l'administració de la Generalitat mitjançant l'elaboració de PDUs l'aprovació definitiva dels quals permet dur a terme directament la transformació del sòl d'un municipi, manllevant llurs competències urbanístiques.

En el cas que l'actuació d'interès territorial no sigui prevista en el planejament territorial, com és el cas que ens ocupa, és requisit previ a la formulació i l'aprovació del PDU corresponent, l'acord de la Comissió Territorial d'Urbanisme que reconegui l'interès territorial de l'actuació.

A data d'avui tota la tramitació del PDU del Centre Direccional, incloent l'acord inicial de la Comissió de Política Territorial i Urbanisme de Catalunya, de data 19 de desembre de 2012, i la resolució del conseller de data 24 de desembre de 2012, s'ha efectuat sense el compliment d'allò previst a la legislació esmentada més amunt a causa que no existeix cap acord que doni les raons i reconegui legalment el sector del Centre Direccional d'interès supramunicipal, i, per tant, no es palesen legalment els criteris utilitzats que justifiquin de forma fefaent l'esmentada classificació del sector i la conveniència de tramitar un PDU, tal com recull la normativa invocada anteriorment.

En aquest sentit el Ple municipal de l'Ajuntament de Cerdanyola del Vallès en el Ple municipal presenta unes al·legacions al PDU en què feia constar la petició expressa de *“Que s’incorpori a la decisió adoptada pel Conseller de Territori i Sostenibilitat un acord que faci referència al reconeixement del Centre Direccional de Cerdanyola del Vallès com a sector d’interès supramunicipal, i reculli els criteris utilitzats que justificarien de forma fefaent l’esmentada classificació del sector i la conveniència de tramitar un Pla director urbanístic, tal i com determina l’article 157.bis del Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d’agost, pel qual s’aprova el Text refós de la Llei d’Urbanisme, amb les modificacions introduïdes per la Llei 3/2012, de 22 de febrer, de modificació del Text Refós de la Llei d’urbanisme.”*

Quasi simultàniament a l'aprovació pel Ple de les esmentades al·legacions, un veí de Cerdanyola del Vallès soci d'aquesta associació (ACVV), el Sr. XXXX, en data de Registre de correu administratiu de 19/03/2013 va adreçar una instància al conseller de Territori i Sostenibilitat, Sr. XXXX, en la qual exposava que la resolució del conseller de data 24/12/2012 no incorporava cap acord que fes referència a l'interès supramunicipal del PDU, i per aquesta raó sol·licitava: a) ser tingut en compte com a part interessada en l'expedient de tramitació d'aquest PDU, b) que paralitzés la tramitació de l'Avanç de Pla i c) declarar la nul·litat de la Comissió de política territorial i d'urbanisme de Catalunya de data 19 de desembre de 2012, entre altres coses. Sense que a data d'avui n'hagi rebut cap resposta.

També aquesta associació, ACVV, va fer aquestes consideracions en el termini establert de consulta de la fase de l'avanç del Pla, concretament en el punt núm 6 del document de suggeriments/-al·legacions presentat a la Finestreta Única de l'OAC de l'Ajuntament de Cerdanyola en data 10/04/2013 i núm. de Registre 2013/ 7345, sense que hagi quedat recollit enlloc del PDU ni n'hàgim rebut cap resposta, ni tenim coneixement que el tràmit legal requerit s'hagi efectuat.

Al·legació segona

El PDU no obeeix el principi d'interès públic que ha de regir les actuacions de l'administració.

Difícilment es pot considerar d'interès públic, sigui supramunicipal o no, una actuació urbanística que preveu la construcció desorbitada d'habitatge, fins a més de 5.000 habitatges, més encara que les previstes en el Pla aprovat en ple auge de la construcció l'any 2005, i tots ells en un mateix municipi, Cerdanyola del Vallès, el qual, a més a més, disposa de 3.542 habitatges de primera residència buits segons dades del Instituto Nacional de Estadística (cens 2011).

El PDU parteix de la fal·làcia de considerar que ja hi ha un Pla aprovat prèviament, i el considera vàlid tot i les sentències de nul·litat. Ens estem referint als Plans aprovats els anys 2002 i 2005, dels quals el PDU actual en manté l'estructura i les previsions, unes previsions mancades de realisme i que són fal·làcies; i ho són en primer lloc perquè les perspectives de desenvolupament econòmic de l'any 2013 són ben diferents de les del 2005, per la qual cosa, fins i tot si consideréssim que les previsions del 2005 fossin encertades, previsions que s'han demostrat errònies, no ho són a data d'avui, i difícilment ho seran en dates de 2026 o 2041, tal com es preveu en l'Informe de viabilitat econòmica del Pla. Si ja hi va haver errors greus de càlculs de les necessitats socioeconòmiques de sòl per habitatges i de sòl per a empreses en el marge dels anys compresos entre 2002-2005-2013, el marge d'error des de l'aprovació prevista d'aquest PDU aquest any 2013 fins les dates que es presenten a l'informe de viabilitat econòmica, que són el 2024 en la perspectiva més optimista i 2041 en la més pessimista, el marge d'error és, ara, infinitament més gran.

Si a causa d'aquests greus errors de càlcul del Pla de 2005 en les necessitats i en les expectatives econòmiques s'ha generat a data d'avui un endeutament del Consorci del Centre Direccional amb els bancs de 90 milions d'euros, 45 dels quals recauen sobre l'Ajuntament del municipi, el deute que es pot generar en el futur és doncs infinitament més alt.

En el context del mercat actual, malgrat les previsions que apareixen en el “Resum d'escenaris de la crisi a Catalunya”, les expectatives de futur del país són incertes, i en cas de trobar actualment compradors i promotors, el destí principal dels aprofitaments urbanístics adquirits no serà el de facilitar l'accés a l'habitatge de la població, per exemple, sinó que la realitat del mercat actual farà que els aprofitaments d'edificació previstos en aquest PDU passin a ser actius immobiliaris d'inversors amb finalitats purament especulatives, tot molt allunyat del necessari interès públic que aquest Pla hauria de tenir al ser promogut per l'administració pública.

En el municipi de Cerdanyola del Vallès existeix sòl industrial actualment degradat i necessitat de rehabilitació, amb naus tancades i abandonades ubicades en llocs estratègics a prop de la Universitat Autònoma de Barcelona i a prop de l'estació de RENFE Martorell- UAB-Granollers i Martorell-UAB-Barcelona, i també a prop de l'estació dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya de la UAB, i que disposen d'enllaços amb importants vies de comunicació per carretera com són, entre d'altres, la B-30, l'AP7, l'A7 i la C58.

Així mateix, hi ha disponibilitat de nombroses naus industrials en desús a tot el llarg de la B-30 i també a tot el Vallès Occidental. En aquest sentit el mes de maig de 2013 el Consorci per l'Ocupació i la Promoció Econòmica del Vallès Occidental va publicar un catàleg de la oferta immobiliària industrial dels polígons industrials de la Comarca. Però el PDU no fa cap anàlisi enlloc de la situació de l'entorn en què es vol construir, i aquesta ignorància interessada dona com a resultat uns pronòstics de viabilitat i sostenibilitat econòmica del Pla totalment esbiaixats. Perquè l'objectiu del PDU no és, tampoc, donar servei a necessitats empresarials de la població, sinó que l'interès del PDU és el propi PDU, aprovar-lo i legalitzar-ne els “actius financers”.

Seguin en la mateixa línia d'ignorar la realitat, el PD, en les seves consideracions de viabilitat econòmica, ignora inclús els escenaris de crisi econòmica previstos en el Pla Territorial Metropolità de Barcelona.

Així doncs, tal com venim afirmant, el PDU no es basa en cap estudi de necessitat d'habitatge ni de sòl industrial, ni de Cerdanyola del Vallès ni dels municipis circumdants per poder valorar si la oferta que proposa és assumible pel mercat, estudi que hauria de calcular quines d'aquestes necessitats serien assumibles amb l'oferta existent en el territori d'habitatges buits i de sòl industrial disponible, així com l'oferta potencial d'altres planejaments existents a la zona que ja estiguin aprovats i sense desenvolupar o bé en vies d'aprovació.

Concloem doncs que la Conselleria ha redactat el PDU desconeixent la realitat de la ciutat i del territori circumdant en que es pretén desenvolupar i que el seu objectiu no és donar cobertura a necessitats públiques ni actuals ni futures, sinó que és donar legalitat a actius financers compromesos mitjançant convenis, presumptament il·legals, en la dècada passada.

Pensem que el PDU no obeeix a un interès públic pròpiament dit, que seria donar satisfacció a necessitats de la població, sinó que obeeix a impulsar el més ràpidament possible un Pla que permeti legalitzar tot un reguitzell de convenis amb l'objectiu de que es converteixin en actius economico-financers.

La Generalitat de Catalunya tira endavant aquest PDU tot i el seu fracàs evident fins a data d'avui, i tot i tenir en contra la situació ruïnosa del Consorci del Centre Direccional, o sia de l'Ajuntament i de l'Incasòl. I el tira endavant tot i tenir en contra la conjuntura econòmica del país.

Al·legació tercera

El PDU manté les irregularitats i presumptes il·legalitats en el sistema de gestió del Pla, les quals van ser causa de la nul·litat dels Plan anteriors.

Els planejaments de 2002 i de 2005 van ser objecte de diverses impugnacions legals que van donar lloc a les sentències del TSJC núm. 40 de 19 de gener de 2010 de la sala del Contenciós Administratiu secció tercera i núm. 56 de 27 de gener de 2010 de la sala del Contenciós Administratiu secció tercera, les quals declaren els planejaments nuls de ple dret amb tots els efectes jurídics que això comporta.

El Pla de 2002 ja té sentència de nul·litat del Tribunal Suprem, i el Pla de 2005 està a l'espera de la sentència definitiva del Tribunal Suprem i se sap que hi ha moltes probabilitats que aquesta sigui també de nul·litat.

Si bé en el document de PDU es pot llegir que un dels seus objectius és donar compliment a allò que diuen les sentències. Tanmateix una de les causes de la nul·litat no ha estat modificada.

D'ençà de l'aprovació del PGM de Barcelona, de 1976, fet mentre era vigent la Llei del sòl de 1956, en el seu redactat original atorgava als terrenys que comprèn diverses qualificacions urbanístiques: parcs i jardins urbans (clau 6), equipaments comunitaris (clau 7), centre direccional (clau 11) i altres zones d'us residencial (claus 20) o industrial (claus 22) que, al incorporar el nou concepte de

classificació del sòl (previst en la Reforma de la llei urbanística de 1976), els atorga la classificació de sòl urbanitzable programat. Les normes urbanístiques del PGM regulen de forma general aquesta classe de sòl en els seus articles 80 a 89. Concretament l'article 89, dedicat als sistemes d'actuació, fixava per a la "clau 11" (centre direccional) el **sistema d'expropiació**.

Com hem dit, la Memòria del Pla Director Urbanístic de Cerdanyola, quan fa referència als antecedents en matèria de gestió obvia fets determinants de la problemàtica que, suposadament, pretén resoldre, com són aspectes que les sentències assenyalen com a causa de nul·litat. Concretament ens referim a la manca d'empara legal a l'expropiació pel mètode de taxació conjunta efectuada en en l'aplicació del sistema d'actuació, ja previst en l'article 89 de les NNUU del PGM.

Pel que se'n pot deduir dels diferents documents del PDU posats a informació pública, la taxació conjunta del sistema d'expropiació (que en altres sistemes d'actuació correspondria amb la tècnica d'equidistribució de beneficis i càrregues del planejament)) en determinats casos, per fer efectiu el pagament del valor de les finques determinat pel justipreu, es va valer de convenis urbanístics en els que s'atorgava edificabilitat futura als propietaris expropiats, aprofitaments urbanístics que s'ubicarien en les parcel·les resultants del planejament que desenvolupava el projecte de taxació conjunta. L'Anul·lació ferma de la modificació del PGM i del pla parcial, per raons que no venen al cas i que, segons la pròpia sentència no invaliden les expropiacions efectuades a l'empara del projecte de taxació conjunta, deixava indeterminats els aprofitaments urbanístics "tramesos" o "compromesos" en pagament de les expropiacions.

Sens perjudici de les possibles responsabilitats polítiques, o fins i tot legals, que es podessin derivar de les actuacions del Consorci del Centre Direccional, pel deute generat fins a data d'avui, la manca de cobertura legal per les actuacions ja executades (en matèria d'infraestructures i equipaments) i la manca de cobertura de les obligacions en forma d'aprofitament urbanístic futur signats amb alguns antics propietaris, suposen una càrrega econòmica duríssima per a l'economia del Consorci, o sia per l'Ajuntament de Cerdanyola i l'Incasòl, o sia, per les arques públiques.

L'opacitat i la manca de transparència de les administracions públiques quan actuen dins del Consorci (ajuntament i Incasòl) no ens permet a les entitats jurídiques conèixer el contingut dels convenis urbanístics que no han estat publicats enlloc. No obstant això, pensem que podria ser que, presumptament, aquestes administracions haurien facilitat que determinats propietaris no fossin expropiats sinó que les seves propietats de sòl foren tractades com a alliberaments urbanístics que no ho serien en realitat, perquè no s'ajusten a la Llei d'Urbanisme, ja que les seves parcel·les també són presumptament edificables tot i no haver estat expropiades. De manera que hi ha propietaris de sòl dins de l'àmbit que haurien rebut un tracte de favor o de privilegi.

Les persones que presumptament podrien haver rebut aquest tracte de favor de les administracions no són petits propietaris anònims, sinó que són persones, agents privats, que han actuat històricament com a poderosos agents en el territori. Malgrat que, com hem dit, l'accés de les entitats jurídiques a la informació és molt precari perquè el Consorci del Centre Direccional dista molt de complir degudament la normativa vigent que empara el dret a la informació ambiental i urbanística, pensem que presumptament podrien haver rebut aquest tracte de favor els senyors: T, marquès de Cerdanyola i propietari del Castell de Sant Marçal, M, que pertany a una família que era propietària de bona part del sòl construït avui dia al municipi de Cerdanyola del Vallès, i P, magnat dels negocis amb residus a Cerdanyola del Vallès i conegut a la zona per efectuar durant anys

activitats econòmiques sense llicència i sense pagar les obligades taxes que se'n deriven, amb expedients administratius oberts durant anys que contenen fins i tot denúncies policials per manca de llicència, sense que a data d'avui se li hagi obligat a tancar-ne cap, ni tant sols l'activitat econòmica que encara té oberta justament dins de l'àmbit d'aquest PDU.

El Sr. P., torna a ser protagonista en aquestes document a l'al·legació desena, i el Sr. M., ho torna a ser en l'al·legació setena a causa de la seva presumpta implicació en la contaminació de can Planas i altres afers dins l'àmbit.

Les sentències de nul·litat consideren que els plans anul·lats no compleixen amb el sistema de gestió per expropiació, perquè atorguen un “tracte diferent” amb convenis urbanístics no publicats ni publicitats enlloc en comptes d'expropiar-los, i ho fa només amb determinats propietaris i promotors, fan referència a un model de gestió discriminatori i arbitrari, entrant fins i tot a valorar que la discriminació comesa entra amb contradicció amb la mateixa Constitució Espanyola.

La possible causa de la posterior nul·litat d'aquest PDU enfront d'una possible impugnació judicial futura està lluny de ser una causa merament tècnica, sinó que és una causa major ja que, presumptament el PDU vulnera drets fonamentals recollits a la Constitució Espanyola. Si això fos així podríem afirmar que aquest PDU presumptament es troba en els límits de la prevaricació.

Una de les sentències del TSJC dels planejaments anteriors és molt clara pel que fa a les irregularitats jurídiques que esmentem: *“es pot entendre que integralment allò planejat manca de qualssevol suport jurídic”*.

Al·legació quarta

El PDU parteix del reconeixement com a vàlids dels dos plans fracassats i anul·lats pels Tribunals

Com ja hem afirmat anteriorment, el PDU parteix de la falcia que el Pla DE 2005 és vigent i vàlid. Evita expressament fer un esforç de realisme reconeixent que el Pla de 2005 ha sigut un fracàs rotund al no haver-se pogut executar malgrat que la seva execució mai s'ha aturat gràcies al recurs presentat pel Consorci del Centre Direccional a les sentències de nul·litat del TSJC.

El fet de no reconèixer el fracàs del planejament anterior fa que el planejament del PDU no només el mantingui en els mateixos termes sinó que l'ampli-hi en nombre d'hectàrees, en volum d'edificació i nombre d'habitatges amb el nou sector, el de can Costa.

Aquesta manca de realisme fa que el PDU mantingui i justifiqui reserves viàries que el Pla Territorial Metropolità ja no preveu com el Túnel d'Horta.

Aquesta acceptació tant rotunda dels plans anteriors és tant extraordinària que en alguns aspectes dóna lloc a pensar que copia literalment. Aquesta seria l'explicació a què el PDU mantingui la reserva viària del Túnel d'Horta sense atendre al fet que el Pla Territorial Metropolità de Barcelona ja no preveu a data d'avui aquesta infraestructura.

Al·legació cinquena

Manca de rigor i de credibilitat del document de sostenibilitat econòmica del PDU.

L'aprovació del PDU està sotmesa a un anàlisi de viabilitat i sostenibilitat econòmica no per caprici sinó perquè ho requereix la jurisprudència. En aquest sentit posem de relleu, perquè creem que hi ha aspectes comuns amb aquest PDU, la recent sentència 330/2013 del TSJC que va anul·lar l'ARE de Ruanes de Valls. La sentència reconeix als PDUs un ampli marge de maniobra per a les actuacions d'interès supramunicipal i no qüestiona gens ni mica la capacitat de la Generalitat de Catalunya de manllevar o absorbir en aquests casos les competències municipals en matèria de gestió urbanística, no obstant la causa per la qual el TSJC va considerar nul l'ARE de Ruanes de Valls va ser que la viabilitat econòmica d'aquell l'ARE no estava garantida, ans el contrari, el tribunal la va considerar el PDU de l'ARE inviable econòmicament.

En el cas del PDU del Centre Direccional de Cerdanyola, tot i que el PDU de Cerdanyola pretén garantir la sostenibilitat econòmica del Pla, igual que feia el PDU de Ruanes de Valls, aquesta viabilitat i sostenibilitat econòmica no queda ni demostrada ni garantida.

Tal com hem dit anteriorment, el fet que el PDU del Centre Direccional de Cerdanyola parteixi de la falcia del Pla aprovat l'any 2005 i no de la realitat executada i consolidada en el territori, fa que es mantinguin errors que, en la majoria dels casos, tenen greus conseqüències econòmiques. El PDU ignora completament els escenaris de la crisi previstos al Pla Territorial Metropolità.

Aplicant l'actual nivell d'ocupació, en el segon trimestre de 2013 la xifra de població ocupada s'estima en 2.787.500 persones ocupades (observatori d'empresa i ocupació) i traslladant les corbes del model V15-cat, la recuperació econòmica al nivell de 2007 es podria produir entre l'any 2026, aplicant la hipòtesi més optimista, i l'any 2041, si s'aplica la pessimista. Això entra en contradicció amb la celeritat amb què s'està tramitant l'aprovació del PDU i amb les fases d'execució previstes que començaran, segons el propi document del PDU, en el mateix moment en què sigui aprovat definitivament, o sia aquest mateix any 2013 (veure pg. 122, 123, 124, 125 i 126 del document Memòria, punt 4. Programació de les actuacions i pla d'etapes).

Allò que el PDU en cap cas esmenta ni reconeix la situació d'endeutament de 90 milions d'euros que el Consorci del Centre Direccional va contreure l'any 2005 en previsió de desenvolupar el Pla que llavors s'aprovava.

El deute esmentat s'hauria de pagar entre els anys 2012 i 2016, però tenim coneixement que els pressupostos del Consorci del Centre Direccional per l'any 2012 no preveïen fer front als pagaments indicats a causa de la seva absoluta insolvència.

L'administració actuant en el desenvolupament del Pla és el Consorci, i aquest no té diners ni altres vies de finançament, hauria doncs de recórrer a més crèdit, en un moments què ja no s'està ni tant sols amortitzant el deute amb les entitats financeres en els terminis previstos. Això afecta de manera perillosa l'Ajuntament de Cerdanyola del Valès i posa en risc tot el seu pressupost. Es pot dir que el consistori municipal quedaria de tal manera condicionat pels nivells d'endeutament, del que seria responsable en un 50%, que no podria complir de cap manera les previsions de la Llei d'Estabilitat Pressupostària, amb la qual cosa corre el risc de ser intervingut i per tant de perdre encara més

l'autonomia municipal. Un nivell d'endeutament com aquest, fins i tot si el pla comencés a executar-se a ritme lent, que seria el millor dels escenaris i per tant poc realista, ja que el mercat immobiliari està paralytitzat, el desenvolupament urbanístic a crèdit tindria un volum tal d'endeutament que el simple pagament d'interessos, sense amortitzar el capital, ja per sí mateix ofegaria l'autonomia municipal de manera molt considerable i, fins i tot, si el desenvolupament al final tingués "èxit" econòmic, cosa més que dubtosa, encara més vist el succeït fins ara, aquesta greu situació econòmica del consistori es perllongaria durant anys.

Preveu en la seva anàlisi de viabilitat econòmica el pagament d'aquest deute, o el cost del seu refinançament si s'escau. No pot pas establir com pagar el deute ja que ni tant sols esmenta el deute mateix. Tot i ser un deute amb entitats financeres de, com hem dit, 90 milions d'euros.

Quant a la previsió d'ingressos hi ha aspectes molt preocupants que el PDU no entra a analitzar la sostenibilitat econòmica del municipi afectada per aquesta ampliació de la ciutat, tan gran i tan sobtada, que suposa la construcció del Centre Direccional un cop estigui plenament executat. Per exemple, no estan clars els ingressos que rebria l'Ajuntament a les arques públiques generats per la venda de parcel·les. En primer lloc perquè el PDU preveu que la majoria dels costos d'urbanització van a càrrec de qui té la propietat del sòl, i aquesta propietat és en un 90% del Centre Direccional o sia que és de propietat pública i això faria que, paradoxalment, s'hauria de pagar a sí mateixa els impostos, cosa que no suposa cap mena d'ingrés real. Els propietaris privats són propietaris de l'edificabilitat, cosa que en principi no generaria plusvàlues ni, per tant, ingressos a les arques públiques.

Aquests "falsos" ingressos s'haurien de deduir dels ingressos previstos per la fiscalitat però el document sobre la sostenibilitat econòmica no ho fa. La conseqüència resulta evident: Sense aquests ingressos el PDU no és viable i requeriria injeccions econòmiques constants per part de l'administració.

Val a dir que, per al pressupost de l'Ajuntament de Cerdanyola, que sol estar en l'entorn dels 60 milions d'euros fer-se càrrec d'un endeutament com el que existeix ja a l'actualitat de 90 milions a raó del 50% per al consistori i 50% per l'INCASOL és completament impossible. Es pot descartar que l'Ajuntament pagui algun dia la seva part per simple impossibilitat material de fer-ho, cosa que deixarà el deute a mans de l'INCASOL i la Generalitat íntegrament.

Si el PDU segueix el seu tràmit i s'aprova com està el Consorci del Centre Direccional només el podria intentar desenvolupar acudint a nou endeutament amb l'esperança de recuperar part dels diners amb la venda de les parcel·les que té. En aquest cas cal dir que l'informe sobre viabilitat del PDU no diu que aquest sigui viable sinó que seria viable si es construeix tot i es ven tot. Encara que aquest document no sigui realista perquè manquen despeses per comptabilitzar i es preveuen ingressos irrealistes no deixa de ser una prova més que, fins i tot en una realitat idíl·lica, no seria un planejament viable si es topés amb problemes a l'hora de vendre les edificacions.

A la realitat econòmica de la Catalunya d'avui pensar que el mercat immobiliari absorbirà en el termini previstos una oferta de més de cinc mil habitatges de nova construcció i que ho farà als preus previstos és un exercici de voluntarisme que l'administració no s'hauria de permetre. La responsabilitat personal dels qui adopten aquest acord coneixent la situació podria arribar a tenir efectes penals. Els càlculs d'ingressos per la venda de 5.000 habitatges no es poden fer basant-se en

preus genèrics analitzant l'oferta que hi havia el 2012 amb un estudi d'uns 500 casos entre els que només hi ha 51 de Cerdanyola. A més l'estudi es fa sobre els preus d'oferta que normalment no tenen res a veure amb els preus de venda finalment acordats i pagats, que és el que s'hauria de fer en un estudi realista. L'informe econòmic explica fets tan significatius com que per establir els preus de referència de les zones comercials s'han analitzat les compravendes fetes el 2011 i no les del 2012 perquè no se n'ha trobat cap.

S'està planificant un PDU amb zones comercials sense saber ni si es podran vendre ni saber-ne el preu perquè, en el moment actual, ni tan sols hi ha compravendes d'aquest tipus. A més, tan sols una de les compravendes analitzades al 2011 és a Catalunya. En quant als preus de les oficines es pren com a valor el que utilitzen diverses empreses d'anàlisi internacionals que, si són correctes, no han analitzat un possible preu d'oficines al Centre Direccional, l'elecció del valor resulta, doncs, arbitrària. Per si tot això no fos ja erroni i injustificat crida encara més l'atenció que no s'hagi fet servir en cap de les anàlisis un criteri facilíssim i accessible per all Consorci: el preu al que ha venut les poques parcel·les que s'han venut fins ara.

Quant a la sostenibilitat del nou barri un cop ja construït i esdevenint un barri més de Cerdanyola es pot dir que no queda justificada de cap manera, la relació de l'augment de les despeses que un barri d'aquesta magnitud suposaria a l'Ajuntament i els ingressos fiscals ordinaris que se'n derivarien del mateix barri no està basada en res tangible. No hi ha cap estudi acurat, es donen unes xifres sense identificar l'origen. El PDU es limita a oferir uns càlculs a l'engròs sense cap mena de detall i sense que constin els criteris que s'han fet servir, Cerdanyola té diversos barris amb una estructura urbana pròpia i cada un d'ells suposa unes despeses diferents i uns ingressos fiscals diferents, i de vegades molt diferents. Uns càlculs d'aquesta mena només els pot fer el propi Ajuntament afectat, no es poden imputar uns costos teòrics sense saber el detall de l'augment de població i el nivell econòmic de dita població, per posar només un exemple.

En aquest punt cal recordar que el municipi de Cerdanyola del Vallès ja va patir la malaurada implantació d'una "nova ciutat", avui Badia del Vallès, que va ser aixecada amb criteris urbanístics certament equivocats, tal com ens trobem amb aquest PDU i amb els Plans anteriors que n'evidencien i n'anuncien el fracàs. En aquella nova ciutat aviat es va evidenciar la manca de sostenibilitat econòmica la necessitat d'injectar diners públics, així com la conversió en un municipi independent. Atès aquest antecedent, amb el PDU del Centre Direccional, i a la vista de la manca tant mancat de rigor en molts aspectes, però sobretot en l'avaluació de llur sostenibilitat econòmica, ens fa témer el pitjor pel futur de la gent que vivim aquí, partint ja d'una situació insostenible en el present amb 90 milions de deute i sense diners per, ni tant sols, pagar-ne els interessos que, no ho oblidem, els devem als bancs els ciutadans i ciutadanes de Cerdanyola en un 40% i els de Catalunya en un altre 50%.

Per concloure aquesta al·legació cinquena, els remetem a la lectura de l'al·legació vuitena en la qual aportem un element important que qüestiona encara més la idoneïtat del document de sostenibilitat econòmica del PDU. Ens referim a què enlloc del PDU consta el cost total de l'execució de les obres per dur a terme el Pla de Gestió de gasos i lixiviats previst en el PDU per l'abocador de Can Planas. És a dir, el PDU aprovarà un nou barri amb milers d'habitatges al voltant de l'abocador sense saber el cost que aquest Pla de Gestió tindrà per a les administracions públiques. Tampoc consta enlloc el cost del manteniments permanent d'aquest Pla de Gestió. A la llum de la lectura de l'al·legació vuitena, és pot palesar que estem parlant d'un cost de molts milions d'euros, tant en

l'execució com en el manteniments permanent que possiblement es requerirà durant dècades per garantir la seguretat i la salut de les persones que visquin en el nou barri. El PDU imputa tota aquesta despesa, tan l'execució com el manteniment, a les administracions públiques, però en cap cas no en calcula els costos.

El fet de no complir la Llei de sòls contaminats fa que totes les despeses que generen el tractament dels espais contaminats vagin totalment a càrrec de diners públics. No complir la Llei de sòls contaminats impedeix exigir a agents privats que van causar la contaminació amb llurs activitats econòmiques, siguin industrials o abocadors, a que paguin el que els hi correspon per llei.

Al·legació sisena

El PDU incompleix els punts 1 i 2 de l'article 9 de la Llei d'urbanisme

El PDU incompleix els punts 1 i 2 de l'article 9 de la Llei d'urbanisme i carrega a la caixa comuna de diners públics el cost que suposa restaurar la contaminació dels abocadors existents i les zones contaminades a causa d'antigues activitats industrials que, segons el propi PDU, sumen un total de 17 grans espais. Aquesta iniquitat, aquesta manca absoluta d'equitat i de justícia, transgredeix el principi de “qui contamina paga”. Seguint amb l'article 9 de la Llei d'Urbanisme, sorprèn la celeritat en què s'ha expedit el Document de Referència per part de l'Oficina Territorial d'Acció i Avaluació Ambiental de Barcelona, del Dep. de Territori i Sostenibilitat, que impulsa el PDU. I sorprèn que no s'hagi tingut en compte cap de les al·legacions/suggeriments claríssims que alertaven sobre aquest fet.

El sistema d'actuació aplicat per a l'execució del Pla parcial va ser el d'expropiació i mitjançant un projecte de taxació conjunta. En les pàgines 64 i 65 del volum 1 (1/3), “Generalitats”, de forma genèrica, consta la contaminació del sòl com una càrrega de la finca afectada. Concretament, fa referència a l'article 30 de la Llei sobre règim del sòl i valoracions que “considera com a despesa deduïble del valor del sòl els costos necessaris perquè el terreny corresponent assoleixi la condició de solar, entre els que estarien els costos de la descontaminació del sòl”. Afirmar també que, atès que en el moment de redactar el projecte de taxació conjunta encara s'ignorava el dictamen de l'Agència Catalana de Residus en relació a la restauració dels abocadors contaminats, es manté el valor de les parcel·les obtingut segons criteris generals aplicats afirmant que “el valor estimat de la remediació serà a disposició del Consorci per fer front a les despeses de remediació que en el seu cas ordeni l'ARC, les quals es duran a terme durant l'execució urbanística”. Cal puntualitzar, però, que en els quadres de resum de la taxació no hi figura cap quantitat reservada per a aquest fi.

Al marge de les consideracions legals que es puguin derivar, hem de dir que en el PDU tampoc apareix res clar sobre els costos de remediació dels sòls contaminats, bé per activitats econòmiques bé per abocadors. La descontaminació i remediació de la contaminació de sòls i del medi circumdant té una transcendència econòmica molt important i difícil de quantificar que el PDU no hauria d'ignorar com efectivament ignora, principalment per dos motius: a) perquè sense dur a terme la descontaminació o remediació o pla de gestió de la contaminació, hi ha bona part del sòl objecte del planejament que no és útil per allò que el PDU aprova, i b) perquè tot i que el PDU no fa constar enlloc els costos de la descontaminació, remediació o pla de gestió de la contaminació, aquest costos existeixen i es dona per fet de manera subreptícia en molts casos, que han d'anar a càrrec únicament de l'administració.

Així hi ha abocadors la contaminació dels quals s'ha mirat de resoldre amb l'execució de sengles projectes executius promoguts pel Consorci del Centre Direccional i pagats amb diners públics després que les finques contaminades fossin expropiades pagant el justipreu establert per la taxació conjunta evitant deixar palès enlloc que eren sòls contaminats i, per tant, sense que els propietaris el sòl i/o els responsables de la contaminació es veiessin afectats pel cost d'aquesta remediació o pla de gestió de la contaminació. Ens trobem doncs amb una actuació urbanística arbitrària, que no compleix la legalitat urbanística en matèria de sòls contaminats. Tot i que el propi document de taxació assenyala la manera legal de procedir ens trobem amb una actuació de les administracions en què es prioritzen els beneficis privats donant un cop més tracte de favor a determinats propietaris, en detriment del bé públic al carregar sobre si mateixa, o sia sobre la població, uns costos que no se li haurien d'imputar.

No és de rebut que les administracions al·leguin que en el moment de les expropiacions, o en la signatura de convenis urbanístics, ignoraven l'ús potencialment perillós, nociu i contaminant que havien tingut les terres amb què estaven fent transaccions econòmiques. I no és de rebut perquè des de molt abans que aquestes transaccions es produïssim existien estudis, informes i nombrosos documents que palesaven la contaminació existent. I tota aquesta informació està en poder del Consorci del Centre Direccional des de la seva mateixa constitució.

Amb tot el que hem exposat, és evident que ens trobem en una situació en què la població, la ciutadania, els contribuents en general, es troben en una indefensió absoluta davant unes actuacions de l'administració que causen un greuge en les arques públiques mentre beneficien agents privats.

Cal assenyalar que de les 17 zones contaminades només en una s'ha procedit conforme a Llei de sòls contaminats. És el cas de Pavivar, un petit espai contaminat a causa d'una activitat econòmica, la fabricació d'asfalt. En aquest cas l'ARC sí ha declarat el sòl contaminat, el propietari ha entregat la parcel·la sense rebre cap mena de compensació, que nosaltres sapiguem, i l'administració, ara propietària, ha procedit a descontaminar-la.

Un dels arguments més utilitzats per l'ARC per no declarar sòls contaminats els abocadors existents a la zona és que no són "abocadors" sinó "dipòsits controlats" i que els dipòsits controlats no poden ser sòl contaminat. Aquesta afirmació és una altre gran falcia d'aquest PDU i dels Plans anteriors per tal d'evitar la necessària, i justa, declaració de sòl contaminat.

Els nombrosos abocadors existents a l'àmbit del PDU no són "dipòsits controlats" perquè van ser reblerts abans que existís el concepte de "dipòsit controlat", i, per tant, abans que és normativitzessin aquestes instal·lacions de tractament finalista de residus. Els abocadors existents a l'àmbit del Pla és van omplir segons la informació pública existent, sense complir la normativa aleshores vigent, sense control i sense establir prèviament cap pla de gestió de la contaminació, és a dir, sense que s'apliquessin les mesures de control de gasos i lixiviats que són perceptius per la llei que regula els dipòsits controlats, la qual data de l'any 1998, moment en el qual tots els abocadors de la zona eren ja curulls de residus i clausurats, A causa de la manca de respecte per la normativa vigent, per haver estat reblerts sense control, per no disposar d'un Pla de Gestió, etc, aquests abocadors contaminen l'entorn i són nocius per a la salut humana i pel medi ambient. Tots estan en aquestes condicions excepte un, l'Elena, que és l'únic que s'ha gestionat sota l'imperatiu legal de gestió d'un "dipòsit controlat". Val a dir "dipòsit controlat" Elena put des de fa anys, inclús ara que porta 2 anys clausurat sense que a data d'avui les administracions competents, ni el Sr. P, que és qui

té la concessió del Pla de gestió port-clausura, hagin pogut “controlar” la pudor que causa a l'entorn aquest “diposit controlat” Elena. Aquesta pudor que patim a Cerdanyola des de fa anys va ser motiu d'un suggeriments que aquesta associació va efectuar en el període de consulta de l'ISA preliminar sense que el Document de Referència s'hi referís, ni tampoc aquest PDU en parla.

Hi ha un factor que agreuja notablement la contaminació que causen en el medi aquests espais contaminats, i és que tot i existir legislació que regulava la gestió de residus en abocadors les administracions públiques responsables de la vigilància no només no van exercir el control obligat, sinó que elles mateixes van incomplir la normativa existent, tan en en temes tècnics com en temes administratius o legals. Així, trobem documents públics i informes tècnics i jurídics que donen raó de les seves negligències, algunes d'elles amb possibles responsabilitats penals: residus perillosos prohibits, barreja de residus, manca d'aïllament, etc., o, en temes administratius com no comunicar en les escriptures públiques l'activitat potencialment contaminant del sòl tot i que les llicències tècniques hi obligaven.

En les activitats de rebliment de tots aquests abocadors, així com en els altres espais contaminats, hi va haver propietaris privats i agents privats que es van lucrar i que ara, davant la negativa de l'ARC a declarar sòl contaminat, no han de donar comptes de la seva responsabilitat, ans al contrari, com hem dit més amunt és l'administració pública que, amb diner públic, està assumint el cost dels plans de gestió d'aquesta contaminació que des de fa dècades s'escampa en el medi a través dels gasos i lixiviats incontrolat.

Aquestes afirmacions que fem no són gratuïtes sinó que és basen en el coneixements de més d'una cinquantena estudis i informes tècnics i jurídics que ha encarregat el Consorci del Centre Direccional, que se sumen als que ja estaven fets en el moment de la seva constitució. Estudis aquests que, al llarg dels anys, sumen una despesa pública importantíssima que tampoc queda recollida en cap document del PDU i que ha estat sufragada al 100% per l'administració pública.

Al·legació setena

La necessària declaració de sòl contaminat de l'abocador de can Planas

L'abocador de can Planas és, sense cap mena de dubte, l'espai contaminat més gran i més perillós de la zona. Es va omplir des dels anys 1970 del segle passat fins l'any 1995 en que es va clausurar amb una senzilla capa d'argila. S'hi van abocar tota mena de residus barrejats destacant els residus industrials molt perillosos i cancerígens. Es troba sense aïllar i sense Pla de gestió post-clausura adequat i per això dispersa la seva contaminació en el medi a través de gasos i lixiviats. Hi ha una vintena d'Informes que han estudiat aquest abocador, tots ells encarregats per les administracions públiques. En la seva gestió hi van intervindre agents privats i agents públics. L'ARC es nega a declarar l'espai sòl contaminat malgrat la petició unànime del Ple municipal de Cerdanyola i la petició majoritària del Parlament de Catalunya.

El Pla parcial de 2005 va ubicar parcel·les edificables al damunt i al voltant d'aquest gran abocador de residus industrials, malgrat existir prou indicis de la seva perillositat en documents, informes i estudis oficials que n'alertaven. Des que l'any 2006 l'opinió pública de Cerdanyola del Vallès va assabentar-se de la coincidència entre el nou barri de milers d'habitatges i aquest abocador. Les administracions competents, Ajuntament de Cerdanyola i Incasòl, a través del Consorci Urbanístic del Centre Direccional, han volgut ocasions modificar el Pla per traslladar les finques edificables

expropiades a preus de terres netes, per ubicar-les al voltant de l'abocador, mentre que la superfície de l'abocador esdevindria un parc urbà. Hi va haver diversos intents de modificacions del Pla de 2005, l'any 2008, el 2009...Finalment l'intent de modificar el Pla l'any 2010 també va fracassar, tot i que va arribar a tenir el Document de Referència fet, la causa que fos un intent de modificació fallit va ser que durant 5 dies el diari El País va treure notícies molt completes sobre l'abocador i el barri que allà s'hi volia construir. El Govern de Cerdanyola va manà retirar el Pla el mes de desembre de 2010.

La forta pressió ciutadana que existeix a Cerdanyola que abans d'aprovar habitatges a la zona, es declarés l'abocador com a sòl contaminat i es descontaminés. Aquesta reivindicació formulada per una part àmplia de la població a través de la Plataforma Cerdanyola sense Abocadors, que aplega a diverses organitzacions polítiques, entitats i persones a títol individual, continua sent vigent i s'ha vist reflectida en sengles Acords polítics: un Acord unànim del Ple de Cerdanyola amb data 26 de gener de 2011, i un Acord majoritari, només hi va votar en contra CiU, del Parlament de Catalunya en data de 30 de maig de 2011 (veure punt núm 18. d'aquest document). No obstant però el Govern de CiU només respecte el mandat del Parlament quan li interessa, i això no es dona en el cas que ens ocupa.

L'abocador de can Planas ocupa una superfície de 18 hectàrees, alberga 2.500 milions de metres cúbics de residus i té una fondària mitja de 14,5 metres. És a dir, és extens com 18 camps de futbol reglamentaris i una profunditat mitja similar a l'altura d'un edifici de fins a 5 pisos. La temperatura al seu interior arriba fins els 40 graus centígrads a causa de reaccions químiques.

Com ja hem argumentat en un altre punt, el concepte legal i tècnic que l'ARC utilitza de “dipòsit controlat” de residus per referir-se a l'abocador de can Planas no s'adiu amb la realitat que palesen tots i cadascun dels estudis tècnics i jurídics sobre aquest abocador. Aquesta afirmació de l'ARC és, com a mínim, anacrònica, perquè en aquella època no existia ni el concepte legal ni les tècniques emprades en els “dipòsits controlats”, Aquesta és una afirmació profundament injusta, i és enganyosa, falsa, un subterfugi, una falcia.

Tots els Estudis existents d'aquest abocadors (n'hi ha una vintena) donen raó de que aquest abocador fou incontrolat malgrat que l'any 1984 la Corporació Metropolitana (posteriorment EMSHTR i actualment EMA) va assumir-ne el reblliment sota la seva “responsabilitat” havent expropiat els terrenys, ja contaminats en aquella data, al Sr. M., un dels propietaris que opera especulativament en el PDU i també, presumptament, un dels propietaris que no va ser expropiat (Promotora Drogueda-can Planas SL).

Volem mencionar especialment aquest fet perquè en diverses ocasions, bé les administracions bé la ciutadania interessada com és el cas de l'associació que subscriu aquest document, l'ACVV, han requerit a l'ARC que declari sòl contaminat l'abocador de can Planas. En canvi, aquest organisme públic ha declinat reiteradament complir amb les seves responsabilitats legals pel que fa a sòls contaminats en el cas d'aquest abocador, al·legant que can Planas és un “dipòsit controlat”, negant una realitat que queda palesa a tota la documentació i estudis sobre aquest abocador.

A tall d'exemple, copiem unes línies de l'Informe IDOM :

Trobem concentracions per sobre dels Nivells Genèrics de Referència (NGR) per a metalls pesats

(As, Sb, Ba, Cd, Cr, Cr (VI), Cu, Hg, Pb, Mo, Ni, Se, Sn i Zn), hidrocarburs orgànics volàtils (benzè), clorobenzè (monoclorobenzè i 1,4-diclorobenzè), clorofenols (pentaclorofenol), policlorobifenils, hidrocarburs aromàtics policíclics (naftalè, fluorè, benzo(b)fluorantè, benzo(a)pirè i Indè(123cd)pirè) i hidrocarburs clorats volàtils (1,2-dicloroetà, cis+trans 1,2-dicloroetilè i clorur de vinil.”

En les actes de plens també va quedar palesada la manera descontrolada en tots els seus períodes de rebliment, tant quan els responsables de l'activitat eren particulars, com quan l'administració se'n va responsabilitzar a partir de l'any 1984, i també quan no hi havia normativa com quan, posteriorment, ja n'hi va haver.

A tall d'exemple copiem cites de dos Plens municipals:

A l'acta del Ple municipal de l'Ajuntament de Cerdanyola de març de 1982 hi trobem transcrit aquest parlament:

Punto 7.- VERTEDERO CLANDESTINO:

“Visto el expediente tramitado en relación al vertedero clandestino situado en la laguna grafiada en el plano adjunto, situado en el paraje de can Planas y atendiendo al....”

1- “Ordenar a Don Francisco Margenat Estrada, propietario de la finca de can Planas, la ejecución de las obras y movimientos de tierras precisos para garantizar la total salubridad del mencionado paraje....”

Amb això queda palès que ja aleshores hi havia un problema de salubritat a l'abocador. I aquest descontrol es torna a evidenciar.

En el Ple extraordinari del 20 de juliol de 1984 s'aprova la signatura d'un conveni entre l'Ajuntament de Cerdanyola i l'Entitat Metropolitana:

Punt 17.- VERTEDERO RESIDUOS INERTES “PARAJE CAN PLANAS”

(observin l'eufemisme, ara ja no és un “vertedero clandestino” sinó un “vertedero de residuos inertes”)

“...El Sr. V. (concejal de urbanismo) explica los problemas que con anterioridad habia creado el vertedero de can Planas y que en lo sucesivo va a ser controlado por la Corporación Metropolitana...”. (SIC)

Curiosament aquest conveni queda reflectit en el Registre de la Propietat en una expropiació forçosa formalitzada el 19 de juliol de 1984: la Corporació Metropolitana va expropiar al senyor M les terres contaminades del “vertedero clandestino” a mig omplir fixant-ne el preu en 24.486.000 pessetes. I cal assenyalar que en el Registre de la Propietat no hi van fer constar l'activitat potencialment contaminant i que a dia d'avui encara no consta.

De manera que veiem com, ja aleshores, la propietat del “vertedero incontrolado” passa de mans privades a mans públiques.

També a tall de petit exemple copien uns paràgrafs del “projecte de restauració del terral” o sia, de la construcció de l'abocador:

.- Any 1990. PROJECTE DE RESTAURACIÓ DEL TERRAL D'ARGILES DE CAN PLANAS. 1A FASE. MEMÒRIA I PLÀNOLS, de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus (hereva de l'antiga Corporació Metropolitana, ara AMB). Punt 2.2. Procés de rebliment (pàg 19), hi llegim:

“La zona A contemplarà el seu reblert fins les cotes proposades amb l'abocament de residus inerts mentre que la zona B, on encara no s'han desenvolupat abocaments queda reservada per la deposició de sals de fosa d'alumini.”

En canvi, en el punt 2.5 del mateix document s'hi llegeix:

“Les variacions en el ritme d'abocaments respecte als residus de sals de fosa hauran de ser absorbides fora de l'àrea B, augmentant o disminuint la deposició en les zones colindants pertanyents a l'àrea A.” (SIC)

Entre tota la vintena d'estudis existents pagats amb diners públics, són de destacar l'Informe tècnic IDOM (2009), informe jurídic de Santiago Milans del Bosc (2013), informe jurídic de Concha Puebla (2003), informe tècnic d'Anàlisi del vector de gasos i del vector hidrogeològics (2012).

Al·legació vuitena

El darrer estudi de l'abocador, de gasos i lixiviats i el Pla de gestió de l'abocador que proposa el PDU.

La urbanització d'habitatges del PDU es concentra al voltant de les 18 hectàrees contaminades per l'abocador de can Planas. Això és possible arrel del darrer estudi encarregat per l'administració sobre els gasos i els lixiviats al voltant de l'abocador (2012). Aquest estudi fou encarregat pel Consorci expressament per a trobar la manera de legitimar fer compatible l'existència de l'abocador sense descontaminar amb la urbanització del nou barri. Efectivament, l'estudi conclou que es pot edificar assenyalant 3 aspectes fonamentals:

-ratifica que la contaminació dins l'abocador és molt preocupant, confirmant per tant allò ja exposat al Informe anterior d'IDOM (2009).

-conclou que al voltant de l'abocador el risc per la salut és “acceptable”

- no obstant l'afirmació del punt anterior recomana un Pla de gestió duríssim, caríssim i difícilíssim d'implementar que inclou:

a) construcció de fins a 7 pous d'extracció de l'aigua dels aquífers existents a on es vol edificar. Extracció aquesta de caràcter permanent, les 24 hores del dia i tots els dies de l'any.

b) construcció de varius pous d'extracció de lixiviats que els succionin de manera permanent, les 24 hores del dia i tots els dies de l'any. I portar aquest lixiviats a tractament especialitzat.

c) establiments d'un sistema de succió de gasos i del seu posterior tractament de tot l'abocador. Aquesta succió ha de ser permanent les 24 hores del dia i tots els dies de l'any. L'extracció permanent de gasos de dins l'abocador, que fa 18 hectàrees i un profunditat mitja similar a un edifici de 5 plantes, s'ha de fer vetllant permanentment per a què la pressió de dins estigui sempre per sota de la pressió

d) altres mesures constructives com un aïllament de la superfície sense que s'hi ancori res al sòl esdevenint un parc públic de 18 hectàrees sense cap mena d'edifici ancorat al sòl, ni bar, ni lavabos públics, ni res; aïllament especials de seguretat de les canalitzacions dels serveis soterrats com aigua, telefonia, electricitat, etc.; bona ventilació als aparcament soterrats d'automòbils per a garantir l'expulsió a l'exterior en cas que es produís una fuga de gasos de l'abocador, etc.

És oportú dir que actualment la contractació d'aquest darrer Estudi, que permet legitimar que el PDU traslladi les parcel·les edificables de damunt de l'abocador al voltant del mateix, està actualment sent investigat per la justícia a causa d'irregularitats del Consorci del Centre Direccional en la seva contractació.

En relació a aquest Pla de Gestió de gasos i lixiviats de l'abocador de can Planas volem al·legar el nostre desacord en els següents aspectes:

1- Que el 100% del cost que tindria l'execució de les obres necessàries per implementar aquest enorme pla de gestió dels gasos i lixiviats de l'abocador, així com el cost del funcionament del Pla de gestió en el dia a dia i durant anys, aniria, tot ell, a càrrec de les arques públiques, en base a un conveni signat l'any 2006 entre les administracions següents: Àrea Metropolitana de Barcelona abans de 2011 s'anomenava EMSTHER i quan s'omplia l'abocador es deia Corporació Metropolitana), l'ARC (quan s'omplia l'abocador era Junta de Residus) i l'Ajuntament de Cerdanyola.

2- Que el fet que l'ARC es negui a declarar sòl contaminat aquest abocador fa impossible imputar part de la despesa referida als privats que van causar també contaminació.

3- Que en cap lloc del PDU es fa referència que les parcel·les afectades per aquest abocador van ser taxades sense tenir en compte la greu contaminació que les afectava, i evitant donar comptes d'això en els registres públics i notariais, tot i que els agents que feien les transaccions (expropiacions i/o convenis) la coneixien sobradament, la qual cosa consta en documentació existent i disponible.

4- Que els propietaris d'aquests sòl ara es veuran beneficiats amb el nou PDU que traslladarà les parcel·les edificables, traient-les del damunt de l'abocador (on les havia situat el Pla de 2005) i ubicant-les al voltant de les 18 hectàrees. Ens estem referint als canvis que hi haurà d'haver en el Registre de la Propietat. És d'esperar que amb aquest canvis sí que quedi l'anotació necessària en el Registre de la Propietat referent al fet que el sòl és contaminat.

5- Enlloc del PDU consta el cost total de l'execució de les obres que s'han de fer per implementar aquest Pla de Gestió de gasos i lixiviats. És a dir, el PDU aprovarà un nou barri amb milers d'habitatges al voltant de l'abocador sense haver calculat el cost que aquest Pla de Gestió tindrà per a les administracions públiques. Tampoc consta enlloc el cost del manteniments permanent d'aquest

Pla de Gestió. Es pot afirmar que estem parlant d'un cost de molts milions d'euros, tant en l'execució com en el manteniments permanent que possiblement es requerirà durant dècades ,per garantir la seguretat i la salut de les persones que visquin en el nou barri. El PDU imputa tota aquesta despesa, tan d'execució com de manteniment, a les administracions públiques, però en cap cas no en calcula els costos. Tot això ratifica allò que hem afirmat a l'al·legació cinquena sobre la manca de fonaments i de credibilitat del document de sostenibilitat econòmica del PDU.

6- Al PDU no hi ha prevista cap reserva de sòl per l'execució del Pla de Gestió de la contaminació de can Planas.

7- L'execució del Pla de Gestió de gasos i lixiviats està catalogada en el PDU com a fase núm 9, la última de totes. L'associació que subscriu aquestes al·legacions (ACVV), que, sigui dit per endavant, defensa la declaració de sòl contaminat de l'abocador, no veu lògic que en primer lloc s'executin plans d'urbanització i en últim lloc s'executi el Pla de Gestió de la contaminació. Ans al contrari primer s'hauria d'executar i implementar el pla de gestió durant els anys que calgui fins constatar que la contaminació està gestionada de manera efectiva i, només aleshores, es podria aprovar la urbanització al voltant, per la seguretat i la salut de les persones que hagin d'habitar a la zona.

Al·legació novena

El PDU agreujarà notablement una situació ja insostenible al municipi: la contaminació de l'aire a Cerdanyola del Vallès.

En data 31/07/2012 la Generalitat de Catalunya va prendre l'Acord de govern GOV/82/2012 que decretava el municipi de Cerdanyola del Vallès, entre altres del seu entorn, com a zona de protecció especial de l'àmbit atmosfèric. Com a conseqüència va establir un Pla de millora de la qualitat de l'aire 2011-2015 que està encara pendent d'aprovació. A data d'avui, octubre de 2013, només hi ha la redacció del Document Base del Pla que encara està pendent de revisió, aprovació i exposició pública per tal de, posteriorment, poder ser aprovat.

Segons el Decret 226/2006, del 23 de maig, el municipi de Cerdanyola del Vallès es situa dins la zona de protecció especial de l'ambient atmosfèric pel que fa al contaminant partícules en suspensió de menys de 10 micres (PM10) i diòxid de nitrogen (mitjançant l'Acord de Govern 82/2012, de 31 de juliol de 2012, i el Decret 226/2006, de 23 de maig).

En tractar-se actualment d'un municipi envoltat d'infraestructures, zones industrials, activitats extractives, nombrosos abocadors que tenen activitat química en el subsòl, etc., segons les dades obtingudes per la Xarxa de Vigilància i Previsió de la Contaminació Atmosfèrica (XVPCA), s'han superat els nivells dels contaminants establerts a la legislació vigent, per exemple pel que fa als nivells de referència per NOx, O3, CO, SO2, PM10 i Benzè entre d'altres.

En el recent informe emès per Ecologistes en Acció en col·laboració amb el Ministerio de Agricultura y Medio Ambiente sobre qualitat de l'aire a l'estat espanyol el 2012 es manifesta que tota Catalunya es troba en valors per sobre dels recomanats per la Organització Mundial de la Salut en quant a partícules en suspensió. En el citat informe es fa palès que el Vallès es troba entre les zones més afectades. Tot i no contenir dades sobre Cerdanyola es pot deduir que ens trobem a la zona especialment afectada per aquest problema de la lectura dels preocupants resultats dels

municipis veïns als que s'han mesurat (Sant Cugat, Montcada, Barberà i Sabadell, resultats a la pàgina 58.

Enllac: http://www.ecologistasenaccion.org/IMG/pdf/informe_calidad_aire_2012.pdf

L'execució del PDU, malgrat que incorpori mesures correctores, empitjorarà la qualitat de l'aire que respirem a Cerdanyola del Vallès i també la de tota la zona circumdant, de manera que ens trobem que la Generalitat de Catalunya no només actua amb negligència de les seves responsabilitats al no impulsar el Pla de millora compromès, sinó que aprova un PDU que empitjorarà notablement les condicions de qualitat ambiental del municipi, causant un greuge incalculable, perquè no es vol calcular, en la salut de les persones que viuen i treballen en aquest territori.

Al·legació desena

El nou sector de can Costa i l'empresari Andreu Puigfel Bach

Per donar compliment a la sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem (Secció 5) de data 20 d'abril de 2011 dictada en el recurs de cassació 008/0002247/2007 interposat per ANDRÉS PUIGFEL BACH, «SACESA», «MERAN SA» I «PUIGFEL SA» contra la sentència de data 26 de gener de 2007 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que desestimà el recurs contenciós administratiu formulat per les esmentades persones contra la MPGM i el PP del Centre Direccional de l'any 2002, el PDU facilita al demandant la construcció d'habitatges en la primera fase d'execució i en sòl de propietat municipal.

És per això que el PDU incorpora el nou sector urbanitzable de can Costa, que s'ubicarà en terrenys propers al nucli urbà en sòl urbanitzable de propietat municipal i a executar en la primera fase del Pla. Aquests terrenys representen quasi el 50% de la propietat de les administracions per diferents tipus d'adquisició històrics. Ara, amb aquesta decisió del PDU, es renuncia a una part d'aquest patrimoni de sòl públic edificable per donar compliment a una sentència que, si bé atorga drets a ANDRÉS PUIGFEL BACH, «SACESA», «MERAN SA» I «PUIGFEL, SA», la mateixa sentència nega que sigui necessari donar compliment a la petició que el demandant fa de rebre la compensació dins del terme municipal de Cerdanyola del Vallès. Així doncs l'administració actuant pot donar-li aquests drets en qualssevol indret del país.

Si l'interès públic fos el principal objectiu de les administracions públiques que impulsen aquest PDU, desenvoluparien el nou sector de can Costa com un sector de reserva, mantenint la gestió urbanística per expropiació i, per tant, la seva valoració econòmica de sòl no urbanitzable de protecció especial (PN) s'avaluaria conforme al seu valor segons la legislació del sòl i als estandars econòmics del moment, renunciant a una reparcel·lació que afavoreix que determinats propietaris especuladors privats, en aquest cas ANDRÉS PUIGFEL BACH «SACESA», «MERAN SA» I «PUIGFEL SA, adquireixin drets urbanístics en terrenys urbanitzables de propietat pública, havent aportat finques rurals en sòl no urbanitzat ni urbanitzable.

Un cop més ens trobem d'avant d'una actuació arbitrària de l'administració, la qual no vetlla per la defensa dels interessos públics en primer terme essent aquesta la seva raó d'existir per l'interès, ans el contrari, facilita el benefici privat d'agents determinat.

Al·legació onzena

D'acord amb tot el que en aquest document s'ha al·legat, l'Associació Cerdanyola Via Verda fa les propostes següents

1- Proposa l'imperatiu de suspendre la tramitació del PDU per a la delimitació i ordenació del Centre Direccional de Cerdanyola i deixar sense efecte els actes urbanístics administratius i tècnics relatius al PDU per no complir la normativa vigent, concretament l'article 157.bis del Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'Urbanisme, amb les modificacions introduïdes per la Llei 3/ 2012, de 22 de febrer, de modificació del Text Refós de la Llei d'Urbanisme, atès que la mateixa administració que ha promogut la legislació que regula el PDU deixa de complir-la.

2- Atès que el PDU afecta un àmbit parcialment executat, proposa legalitzar la situació d'allò executat que actualment es troba mancat de cobertura legal a causa de l'anul·lació del planejament, i es pot desqualificar la resta. O, com a molt, es pot mantenir la part no consolidada a l'expectativa, com a sòl no delimitat, al què s'assignessin amb caràcter de sistemes generals, a càrrec del futur sector, els terrenys necessaris per fer efectiva una VIA VERDA que actuï com autèntic corredor biològic entre els parcs naturals de Collserola i de Sant Llorenç del Munt, funció biològica necessària per garantir la biodiversitat del parc que Collserola, la qual està degradant-se, entre altres motius perquè el tros preservat en el PDU i en els Plans anteriors no és, sota el criteri científic, suficientment extensa per complir amb la funció biològica requerida, i que era l'objectiu primigeni de preservació d'aquest corredor.

3- Proposa que el planejament parteixi d'allò que ja s'ha consolidat: vials, edificis, abocadors remeiats amb plans de gestió de la contaminació que causen, abocadors que afecten greument el medi com el de can Planas, i altres espais contaminats pendents de solucionar la contaminació que causen en el medi. Que es legalitzi allò construït i es doni solució a la greu contaminació existent i que se suspengui la tramitació d'aquest PDU, i és faciliti la desqualificació de sòls no urbanitzats, contemplant la reversió dels terrenys expropiats.

4- Proposa la suspensió de la tramitació del PDU a l'espera de la sentència de nul·litat més que probable i definitiva del Tribunal Suprem del Pla de 2005, atès que llavors els convenis que el Consorci del Centre Direccional va signar, de manera presumptament il·legal, amb propietaris privats en comptes d'expropiar-los, esdevindrien també nuls i quedarien mancats de validesa i de conseqüències jurídiques jurídics.

4- Que es desqualifiquin els sòls no urbanitzats. Aquesta opció no suposa costos excessius que pot suposar l'execució d'aquest PDU tenint en copte el fracàs del Pla en el qual es basa i del qual parteix, el Pla de 2005, que és inviable i que ha generat una greu situació econòmica al generar l'endeutament insostenible de l'administració pública (Ajuntament i Incasòl). Aquesta Associació proposa que s'apel·li a l'absència d'indemnització i, en tot cas, es reverteixin als propietaris els terrenys que no han estat destinats a la finalitat pels quals van ser expropiats. Alhora, com ja hem dit, si s'espera a que sigui ferma la sentència de nul·litat del Pla de 2005, els convenis urbanístics quedarien sense efecte, serien nuls de ple dret i no generarien costos a l'administració..

5- Proposa de desqualificació dels sòls no urbanitzats. Aquesta decisió no hauria de generar excessius costos pel principi general que l'absència d'indemnització per les determinacions del

planejament, qualssevol termini d'execució hauria d'estar superat i, en tot cas, hi hauria la reversió dels terrenys expropiats que no han estat destinats a la finalitat per a la que van ser expropiats. Alhora, l'Associació Cerdanyola Via Verda al·lega i proposa la suspensió de la tramitació del PDU a l'espera de la sentència de nul·litat més que probable i definitiva del Tribunal Suprem del Pla de 2005, amb la qual cosa els convenis que l'administració, de manera presumptament il·legal mitjançant el Consorci del Centre Direccional, va signar amb propietaris privats en comptes d'expropiar-los, esdevindrien també nuls.

R.
Presidenta de l'Associació Cerdanyola Via Verda

Cerdanyola del Vallès, 13 de novembre de 2013